

[Jens Thomsen.]

angaende den Foranstaltning, som netop blev gennemført i 1933 med Hensyn til dette.

Skruen uden Ende vil før eller senere nødvendiggøre en valutarisk Tilpasning, og derfor bør et saa belejligt Tidspunkt som det nu foreliggende benyttes dertil. Vi kan ikke længere nøjes med at sikre Løn i de andre Erhverv; de laveste Lønninger, som ligger i Landbruget for den Mand, der arbejder i egen Bedrift, maa medtages, naar vi nu skal gennemføre det foreliggende Lovforslag, og dette kan ske, som det skete i 1933, ved en valutarisk Tilpasning. Der er ingen Grund til Ængstelse for en saadan Tilpasning; Kronen skal ikke gøres værdiløs, som den tyske Mark blev i sin Tid, men dens Kurs skal staa i et rimeligt Forhold til Landbrugets Salgsvarer, fordi Prisen paa disse danner Grundlaget for hele Nationens Levestandard.

Kravet om valutarisk Tilpasning er jo rejst Gang paa Gang, af Landboforeningerne, af Landbrugernes Sammenslutning og af Bondetoget, og det er gentagne Gange fremsat enstemmigt af hele Mejeribrugene. Jeg gaar derfor ud fra, at det ogsaa vil faa Tilslutning af disse mange Vælgerees Repræsentanter her paa Rigsdagen; den største Del af Landbruget har jo tilsluttet sig disse Krav.

Kravet om en valutarisk Tilpasning kan ikke længere afvises med den Paastand, at Aarsagen til Landbrugets Ulykke er den store Gæld. Landbruget er forholdsvis mindre forgældet end Byerne. Tager man en Byejeendom og en Landejendom med lige store Bygninger, er Byejedommen den mest gældstyngede, og det skulde derfor være langt lettere at forrente Landejdommen med tilhørende Jordareal. Vi ser ogsaa nu, at mange Husmænd trods Flid og Dygtighed ikke kan forrente en Gæld paa deres Ejendom paa 15 000—20 000 Kr., men samtidig ser vi, at mange faste Lønninger udgør samme Beløb. Der gives altsaa hvert Aar til adskillige en fast Løn, som svarer til en saadan Ejendoms Værdi, ja, vi kan endogsaa gaa videre, idet der er mange, som opnaar fast Løn og Tantième til langt større Beløb, Beløb, som svarer til en stor Gaards Værdi.

Under Forudsætning af, at man i Loven vil indføre saadanne Ændringer, at Landbruget ogsaa kan faa Indtjeningsmuligheder, vil vi medvirke til Lovens Gennemførelse; vil man ikke det, maa vi i hvert Fald tage Forbehold.

Vi hører jo nu, at Venstre og Konservative ønsker at gennemføre tvungen Vold-

gift i Lighed med i Fjor. Vort Standpunkt til dette Spørgsmaal er det, at vi tror — eller vi har jo Beviset fra i Fjor paa, at i Realiteten er det det samme som at vedtage Forligsforslaget, og vi tillægger derfor ikke dette Krav nogen virkelig Betydning. Det er jo Rigsdagen, som paa de afgørende Punkter bestemmer Erhvervenes Indtjeningsmuligheder, og naar det er Tilfældet, ja, saa er det jo rimeligt, at ogsaa dette Forhold, som nu er lagt hen til Rigsdagens Afgørelse bliver afgjort af Rigsdagen.

Gregersen: Den Situation, som Rigsdagen stilles over for ved denne Lejlighed, er jo ikke ny. Det er en tilbagevendende Begivenhed, at Rigsdagen skal hjælpe Socialdemokratiet med at forhindre, at et af de Midler, som de tidligere har proklameret som et af de vigtigste og virkningsfuldeste i Klassekampen, kommer til Anvendelse. I 1933, da det første Indgreb fandt Sted, udtalte Stauning, at det var en Nødlov, det drejede sig om, og man forstaa heraf, at under normale Forhold skulde de to stridende Parter, Arbejderne og Arbejdsgiverne, have Lov at kæmpe deres egen Kamp til Ende. Men vi er jo i de forløbne Aar blevet belært om, at denne Nødssituation, som indtraf i 1933, vender tilbage med omtrent den samme Sikkerhed som Paasken, og altsaa, at Strejken for Socialdemokratiet er likvideret som Middel i Klassekampen — som i øvrigt saa mange andre Punkter paa det socialdemokratiske Program.

Vi er ikke uenige med Socialdemokratiet om, at man maa søge at undgaa disse Stridigheder, der kan ryste Samfundet, og vi mener ogsaa, at Trediemand, at den store Offentlighed har Ret til at tale med her, men vi spørger alligevel, om den Vej, man her betræder, er den rigtige. Vi har en Mæglingsinstitution, men vi har jo ikke en tvungen Voldgift — det er de lovordnede Forhold, vi har i Øjeblikket med Hensyn til Bilæggelse af Arbejdsstridigheder. Men saaledes som Afbløsningen af Konflikten fra Regeringens Side blev tilrettelagt i Fjor, og saaledes som det gøres igen i Aar, gør man jo i Virkeligheden Mæglingsinstitutionen til en Voldgiftsdomstol. Der stilles Mæglingsforslag, som Parterne hver for sig kan drøfte, og som de hver for sig kan forkaste eller vedtage, men man ved, at bagefter vedtager Rigsdagen alligevel Mæglingsforslaget, uanset hvordan Afstemningen er faldet ud. Ved en saadan Praksis berøver man Mæglingsinstitutionen enhver Mening som Mæglingsinstitution. Afstemningen blandt Arbejderne og Arbejdsgiver-